

2) Zarzut drugi: naruszenie prawa podstawowego do równego traktowania

Po drugie strona skarżąca utrzymuje, że naruszone zostało jej prawo podstawowe do równego traktowania, którego przejawem jest zakaz podejmowania decyzji arbitralnych, ponieważ jako mleczarnia ekologiczna nie może ona wytwarzać ani wprowadzać na rynek jogurtu biologicznego z dodatkiem ekologicznych glikozydów stewiolowych, podczas gdy jej konkurenci, którzy wytwarzają jogurt w konwencjonalnych gospodarstwach mogą stosować glikozydy stewiolowe. Stosowania biologicznych glikozydów stewiolowych jako dodatków do żywności zabrania art. 19 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 834/2007⁽³⁾, zgodnie z którym wykorzystywać do tego celu można wyłącznie dodatki do żywności dopuszczone do stosowania w produkcji ekologicznej. Dopuszczenia takiego nie dokonano ani w art. 27 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 889/2008⁽⁴⁾, ani w drodze umieszczenia w części A pozytywnego wykazu załącznika VIII do tego rozporządzenia. Dopuszczając glikozydy stewiolowe tylko jako dodatki do żywności Komisja postąpiła zatem w sposób niezgodny prawem, sprzyjając wytwórcom produktów konwencjonalnych i doprowadzając w ten sposób do ograniczenia konkurencji na rynku.

3) Zarzut trzeci: naruszenie prawa podstawowego do ochrony własności i swobody wykonywania działalności gospodarczej

Po trzecie strona skarżąca twierdzi, że naruszono jej prawo podstawowe do ochrony własności oraz swobodę wykonywania działalności gospodarczej.

4) Zarzut czwarty: brak uzasadnienia

Ponadto rozporządzenie nr 1131/2011 jest niewystarczająco uzasadnione, gdyż w jego motywach nie wskazano, dlaczego glikozydy stewiolowe, które służą jedynie do poprawy smaku, słodzenia i nadawania lekko kwaskowatego posmaku, traktowane są jako dodatki do żywności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1131/2011 z dnia 11 listopada 2011 r. zmieniające załącznik II do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 w odniesieniu do glikozydów stewiolowych (Dz.U. L 295, s. 205).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354, s. 16).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 834/2007 z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych i uchylające rozporządzenie (EWG) nr 2092/91 (Dz.U. L 189, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 889/2008 z dnia 5 września 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 834/2007 w sprawie produkcji ekologicznej i znakowania produktów ekologicznych w odniesieniu do produkcji ekologicznej, znakowania i kontroli (Dz.U. L 250, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 16 stycznia 2012 r. — Hagenmeyer i Hahn przeciwko Komisji

(Sprawa T-17/12)

(2012/C 89/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Moritz Hagenmeyer (Hamburg, Niemcy) i Andreas Hahn (Hanower, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Teufer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia Komisji (UE) nr 1170/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia zezwolenia na niektóre oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności i odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby (Dz.U. L 299, s. 1), która dotyczy wnioskowanego przez skarżących oświadczenia „Regularne spożywanie dużych ilości wody może zmniejszyć ryzyko wystąpienia odwodnienia i towarzyszącego mu osłabienia wydolności organizmu”;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności⁽¹⁾ oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności są zakazane, jeżeli nie uzyskały zezwolenia Komisji zgodnie z tym rozporządzeniem i nie zostały ujęte w wykazie dopuszczalnych oświadczeń.

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1170/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia zezwolenia na niektóre oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności i odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby⁽²⁾ w zakresie, w jakim odmówiono w nim ujęcia w wykazie dopuszczalnych oświadczeń następującego oświadczenia zgłoszonego do dopuszczenia: „Regularne spożywanie dużych ilości wody może zmniejszyć ryzyko wystąpienia odwodnienia i towarzyszącego mu osłabienia wydolności organizmu”.

Na poparcie skargi skarżący podnoszą dziewięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący zbyteczności określenia „czynnika ryzyka”

— Skarżący podnoszą po pierwsze, że pozwana uznała określenie „czynnika ryzyka” za obligatoryjne we wniosku o udzielenie zezwolenia, chociaż obowiązek taki nie wynika z rozporządzenia nr 1924/2006.

2) Zarzut drugi dotyczący nieuwzględnienia faktycznego określenia „czynnika ryzyka” we wniosku o udzielenie zezwolenia

— Skarżący zarzucają ponadto, że pozwana nie dostrzegła, iż w swoich propozycjach sformułowania wnioskowanego oświadczenia zdrowotnego faktycznie określili oni „czynnik ryzyka”.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

— Skarżący podnoszą następnie, że rozporządzenie nr 1170/2011 jest w całości nieproporcjonalne.

4) Zarzut czwarty dotyczący braku wystarczającej podstawy prawnej

— Zaskarżone rozporządzenie nie posiada poza tym zdaniem skarżących wystarczającej podstawy prawnej, gdyż opiera się na przepisach art. 17 w związku z art. 14 ust. 1 lit. a) i art. 10 ust. 1 rozporządzenia nr 1924/2006, które ze swej strony naruszają prawo Unii, a w szczególności zasadę proporcjonalności.

5) Zarzut piąty dotyczący niedopuszczalnego instrumentu legislacyjnego

— Skarżący podnoszą po piąte, że pozwana naruszyła istotne wymogi proceduralne, przyjmując rozporządzenie zamiast przewidzianej w rozporządzeniu nr 1924/2006 decyzji.

6) Zarzut szósty dotyczący naruszenia podziału kompetencji

— Skarżący podnoszą w tym kontekście, że przewidziany w rozporządzeniu nr 1924/2006 podział kompetencji pomiędzy pozwaną, Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności i Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit został naruszony w postępowaniu przez pozwaną.

7) Zarzut siódmy dotyczący braku przyjęcia decyzji w terminie

— Skarżący zarzucają ponadto naruszenie określonych w rozporządzeniu nr 1924/2006 terminów zawitych na przekazanie wniosku o udzielenie zezwolenia, sporządzenie opinii naukowej i wydanie decyzji w sprawie udzielenia zezwolenia.

8) Zarzut ósmy dotyczący niewystarczającego uwzględnienia argumentacji

— Skarżący zarzucają następnie pozwanej, że naruszyła istotne wymogi proceduralne, gdyż w swej decyzji w sprawie udzie-

lenia zezwolenia nie uwzględniła istotnej części argumentacji skarżących i zainteresowanych podmiotów trzecich biorących udział w postępowaniu.

9) Zarzut dziewiąty dotyczący braku uzasadnienia

— Skarżący podnoszą w końcu, że pozwana nie wypełniła wystarczająco swojego obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 296 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 404, s. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 299, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 17 stycznia 2012 r. — Alfacam i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-21/12)

(2012/C 89/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alfacam (Lint, Belgia); Via Storia (Schiltigheim, Francja); DB Video Productions (Aartselaar, Belgia); IEC (Rennes, Francja); et European Broadcast Partners (EUBROPA) (Aartselaar) (przedstawiciel: B. Pierart, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Parlament Europejski w dniu 18 listopada 2011 r. o przyznaniu spółce akcyjnej prawa belgijskiego WATCH TV S.A. zamówienia EP/DGCMM/AV/11/11 lot 1 Świadczenie usług video, radiowych i multimedialnych — Usługi świadczone na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli;

— w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Parlament Europejski o odrzuceniu ofert czterech pierwszych skarżących, działających w ramach stowarzyszenia ad hoc EUROPEAN BROADCAST PARTNERS, która to oferta została zaklasyfikowana na drugim miejscu w zamówieniu EP/DGCMM/AV/11/11 lot 1 Świadczenie usług video, radiowych i multimedialnych — Usługi świadczone na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.